

Komisija za nagrade in priznanja pri DSKP v sestavi Tina Mahkota, Nives Vidrih, dr. Andrej E. Skubic, dr. Primož Vitez in dr. Nada Grošelj, predsednica komisije, je izmed predlogov, ki so prispeli na razpis za **Sovretovo nagrado 2015**, izbrala prejemnico nagrade –

prevajalko Mojco Kranjc za prevod romana Alexa Capusa *Švindler, špijonka in človek z bombo* (Cankarjeva založba, 2015).

Obenem komisija izpostavlja dva pesniška prevoda: zbirko *Sipje kosti* Eugenia Montaleja v prevodu Cirila Zlobca (*Hiša poezije*, 2015) in *Izbrane pesmi* Gregorja iz Nazianza v prevodu Vida Snoja (KUD Logos, 2014).

Utemeljitev:

Ob imenu komparativistke in dramaturginje Mojce Kranjc verjetno najprej pomislimo na gledališče, saj je poleg številnih dramaturgij in poleg gledaliških listov, ki jih je uredila, prispevala k dramatiki v slovenskem prostoru prevode več kot šestdesetih iger. Med njimi so dela najuglednejših književnikov, kakršni so Ödön von Horváth, Frank Wedekind, Georg Büchner, Friedrich Dürrenmatt, Thomas Bernhard, Peter Handke ali Hans Magnus Enzensberger. Vendar je prevedla tudi več teoretičnih in esejističnih del, od leta 1990 pa se redno in vse intenzivneje posveča umetniški prozi. Med avtorji njenih enaindvajsetih proznih prevodov lahko izpostavimo Herto Müller, Amosa Oza, Roberta Walserja in nenazadnje Walserjevega rojaka, švicarskega pisatelja Alexa Capusa, avtorja knjige *Švindler, špijonka in človek z bombo* (Cankarjeva založba, 2015), za prevod katere ji Društvo slovenskih književnih prevajalcev letos podeljuje Sovretovo nagrado.

Roman opisuje tri zgodovinske osebnosti iz prve polovice 20. stoletja: umetnika Emila Gilliérone – »švindlerja«, ki je s svojimi svobodnimi rekonstrukcijami izoblikoval popularno, a ne povsem verodostojno predstavo o arhaični minojski umetnosti –, pevko Lauro d'Oriano, »špijonko« z začetka 2. svetovne vojne, in »človeka z bombo«, fizika Felixa Blocha, ki je sodeloval z Oppenheimerjem pri konstrukciji prve atomske bombe. Gre torej za besedilo, ki šviga po najpestrejših geografskih ter družbenih okoljih in strokovnih področjih, od atomske fizike do arheologije. Stalni podtok zgodovinskih, kulturnih in strokovnih aluzij, ki se včasih pritaji in včasih naraste, je zahteval velik študijski vložek od obeh, avtorja in prevajalke, vendar na to bralci izvirnika in prevoda po zaslugi okretne, elegantne in na videz lahkotne pripovedi zlahka pozabijo. Za ta prevod, ki kompleksnost in jezikovno gibkost izvirnika verodostojno preslika v slovenščino, si Mojca Kranjc po mnenju komisije za nagrade in priznanja pri DSKP zasluži najvišje priznanje.